

Ο Σταυρός της Ηδονής

Άννα Εμμανουήλ

Ο Σταυρός της Ηδονής
Διήγημα
Άννα Εμμανουήλ

*Ναι. Ίσως η ηδονή και το πρόσφορο πάθος ισούται με το θείο.
Η ιερή έκσταση να αγγίζει τα σύμπαντα του θείου. Ίσως ο
μόνος δρόμος προς την Ανάσταση, είναι ο Σταυρός της
Ηδονής, που καλείται ο καθένας να κουβαλήσει μονάχος του,
στον Έρωτα, την Δόξα, τον Θάνατο τον ίδιο. Ίσως είναι ο
μόνος δρόμος προς την αιώνια λύτρωση η άφεση...*

~~*

Άννα Εμμανουήλ

Γένεσις

*Κι αν με έπλασε ο θεός με χώμα και ύδωρ,
Εγώ πλάθω και πλάθομαι κάθε στιγμή.*

*Ο άνεμος βρήκε το στήθος μου ανοικτό και με
πάγωσε.*

*Φύσηξε μέσα μου ρέοντα αστέρια στην καρδιά
μου*

Έλουσε στο μέτωπο μου την λάμψη.

Τα μάτια μου δεν βλέπουν παρά μόνο φλόγα.

Ρέουσα απλότητα και βάθος.

Μένει για πάντα δεν σταματά.

Ερωτοφωτόσχιστη γίνομαι.

Και πλάθω και πλάθομαι κάθε στιγμή,

*Στην αφή των δακτύλων μου περίεργο το φως της
ημέρας.*

*Και δυο τριαντάφυλλα τα χείλη μου να
προσμένουν, ερώνται.*

Να μου φυσάει το κόκκινο φόρεμα η Δύση...

*Και ο ουρανός, απόκρημνος αισθησιασμός στην
όψη μου.*

Και να πλάθω και να πλάθομαι κάθε στιγμή.

Τυλίγοντας μέσα μου γαλήνη απόκοσμη κι ελπίδα.

*Και μια ωδή των ανθών να με ραντίζουν με
άρωμα.*

Πλάθω και πλάθομαι κάθε στιγμή.

Με ήλιο, αγάπη και ποίηση...

Λιτανεία

Στην ψυχή μου προβάλω το φως. Και περιμένω να έρθεις. Θεϊκή πνοή να στάξει στα σωθικά μου την λατρεία της ηδονής. Περιμένω όπως η γη τον χειμώνα παγωμένη και έρημη. Με μια ανόιξη που έρχεται και τινάζει συνέχεια μέσα μου. Αγάλι, Αγάλι. Βαθιά και πιο βαθιά.

Κάτω από τα πόδια μου η περιφορά σου, θόλε, φυτρώνει το χρώμα της αγάπης, της ελπίδας. Η αναπνοή θερμή και παρηγορήτρα διαβαίνει την καρδιά μου. Ξυπνά από τη νάρκη των ανέρωτων παλιών χειμώνων τα όνειρα μου. Κάποια αηδόνια στο αντίκρυσμα σου ήλιε, ανοίγουν μέσα τα μάτια τους.

Φυλλοροεί ο Αποσπερίτης και χάνεται, σμίγει βαθιά στις λαγόνες των άστρων μου, σε εκείνη την κάμαρη την σκοτεινή. Με φυσά και μου δίνει πνοή στα μάτια, στο στήθος, στα χέρια, στα χείλη. Σαλεύουνε όλα. Και θαρρείς να βλέπεις τις ιτιές κάτω στο ποτάμι να γροικούν συνάμα θρήνο οδύνης βαθύ στο δάσος. Και η νοσταλγία να είναι τόσο βαρειά απάνω στα δέντρα.

Θέωση. Με έναν άγγελο να έρχεται τις νύχτες στον ύπνο και να ξαπλώνει απάνω στο κορμί μου τα φτερά του. Με σέρνει στα άστρα. Μα δεν μπορώ να πετάξω. Πάντα στα Άγια των Αγίων το πάθος μένει ανέγγιχτο. Πομπή ιερά και ύμνοι ηδονής φωτίζουν μυστήριο.

Απόκρυφες επιθυμίες χτυπούν τα σήμαντρα του κόσμου.

Να ανάψει φωτιά η Αθανασία στα χείλη αυτών που διψούν. Να ανέβει το κύμα και να απλωθεί απάνω στην γη. Να καρπίσει η βροχή ανιλέως την έκσταση. Να ξεπλύνει τον πόνο, την δίνη... Να τινάξω μαζί της στο κάρπισμα την μεγάλη, την Άγια, Ανατριχίλα της αγάπης μου.

Κι όλοι οι ακάθαρτοι στοχασμοί να αφεθούν. Κι όλες οι ακόλαστες καμπυλότητες των γραμμών που υφαίνουν στο κάδρο του κόσμου.

Λάγνα λιτανεία, αναιδή στο βλέμμα της αμαρτίας.

Θα ήθελα ρόδα να μαδήσω και κυπαρίσων κλώνους και να σωριάζω λουλούδια και προσευχές και θρήνους στο πέραςμα σου ουρανό μου.

Και να σε ρίξω μέσα! Και να σκύβω αιώνια από πάνω σου, πεθαμένη αέναη αγάπη, με ξεχυμένη την Ποίηση μου ολάκερη.

Κάθε φορά. Κάθε στιγμή. Σπαρταρά στα χέρια μου ο Έρωτας. Λιποθυμά το νερό του αιώνιου πόθου. Δημιούργημα της σκέψης μου.

Αστραποβόλημα του πόνου μου. Του κορμιού μου σύλληψη. Αέναη.

Όργανο βαθιάς άφησης. Αγιάτρευτης που συνεπαίρνει τις καρδιές των ανθρώπων που ποθούν την πλάση που φτιάχνω.

Έτσι κάθε φορά. Σε κάθε απόψε. Αήττητη, Πανωραία, απόκρυφα ηδονική σαν καταιγίδα και αιχμαλώτως ακόλαστη, σμίγω τα χέρια μου να γράφω. Προσεύχομαι στην μεγάλη Δύναμη που σκοτώνει.

Να μεταλάβει ο Θεός οίκτο για εμάς και έλεος. Για αυτούς που αγαπάμε. Να μας στείλει τον Μεγάλο Παρήγορο, την Αγάπη, την αιώνια Γαλήνη,

την Αιώνια Λιτανεία στο φως, την ουσία του συν, στο απέραντο αεί της σωτηρίας του κόσμου από τον χιτώνα της Ποίησης μου.

Η Νύχτα στο Όρος Ελέους

«Ναι εκείνο το φιλί.

Όφισ γεμάτος ίμερο.

Τα μάτια μου σκλαβώνουν απ'το πάθος.

Και τα άστρα χύνονται απάνω στο κορμί μου.

Κάτω απ'τις ελιές η θεϊκή πνοή με καλεί να κρυφτώ
στην αγκαλιά του χώματος...

Το κορμί μου τυλίγει μονάχα το φως της Σελήνης.

Έκσταση, διέγερση απέναντι σε σένα πνοή...

Ανάσα της ανάσας μου κάρπισμα.

Ναι.

Πριν τραγουδήσουν τα πουλιά, στο στήθος ματώνει η δίνη.

Κι όταν η μετάληψη λαβώνει στα σωθικά μου και στο δέρμα μου,

Μονάχα σμίγω τα χέρια μου, να προσευχηθώ στην Θεία Ηδονή.

Κι εκείνο το βράδυ, ναι προδοσία απόκρυφη χάραξε τα σώματα.

Η φωτιά μονάχα καίγεται στο βλέμμα της επιθυμίας...

Στάζει δέλεαρ λάγνο στο όρος αυτό της προσμονής.

Θεέ μου, μην με εγκαταλείπεις...

Το πάθος μου, τρεμοσβήνει στην καρδιά μου.

Ναι, δάκρυα ποτίζω το χώμα αυτό, να συλληφθεί ο Έρωτας...

Ασημένιο τα μάτια μου, εκλιπαρούν για άφεση...

Ωστόσο ήρθε εκείνο το φιλί...

Η αγκάλη εκείνη η ακόλαστη, σα κάλεσμα θωπείας...

Τα μάτια μας σμίγουν μονάχα με το βλέμμα,

Και τότε αστραπή, τα χείλη ματώνουν στις παρειές μου...

Με ορμώδη ανήλεη επιθυμία, για θυσία δική μου,

Στον βωμό και την κλίνη της σάρκας και του αίματος μου...»

Εκείνο το βράδυ, κοιμόταν η πλάση στα δίχτυα της νύχτας. Ναι. Μονάχα εγώ με τα μάτια γεμάτα αστρόφως, μπορούσα να απλώσω, να πλαγιάσω στους υμένες της νύχτας. Να ενωθώ μαζί σου μέσα ακατάπαυστα από την θεία δίοδο, την θεία ένωση. Να περάσω τους παλμούς της καρδιάς μου, σε σένα Θεέ μου. Εγώ θεϊκή μορφή δεσπόζω στο κάτοπτρο. Ηδονίζομαι μονάχα στους ύμνους σου. Μην με εγκαταλείπεις. Δώσε μου φως, θυσία να μην γένω, στον Σταυρό της Ηδονής. Οδείρομαι. Κράτησε με σφικτά στην αγκάλη σου. Δεν χωράει ο τόπος άλλο αμέτρητο φως. Αλαβάστρινο κάλλος, χωράει στην όψη μου το έαρ εκείνο που θα θρηνηθεί από την μήτρα του Έρωτα. Ελέησε με, με μύρο να μην γυμνωθώ μπροστά σου, λαβωμένη, μοιραία. Στεναγμός το μαρτύριο που έρχεται. Σε κοιτάζω. Μην με αφήνεις εδώ, μετέωρη στην δίνη αυτή. Πλάσε με πάλι με αμεταχείριστο φως και χώμα, να γίνω ομοίωμα σου ολάνθιστο. Μην με λησμόνει, εδώ. Ακούω τα βήματα της προδοσίας. Ναι εκείνη εκεί. Έρχεται σιμά μου. Μοιάζει απαγόρευση στους νόμους του θείου. Με κοιτάζει ματωμένα, αφόρητα με ένα βλέμμα χαμένο. Ασάλευτος χιμάει πάνω μου, με γύρω φωτιές ηδονές να λαμπυρίζουν τα πάθη μας. Αυτοί οι προστάτες του νόμου, κρατούν τα φανάρια. Ανάσες βαριές και βαθιές. Ανατριχιάζει το δέρμα μου από το άγγιγμα αυτό. Μετάξι απλώνει το σάβανο πάνω μου τώρα. Νυχτερινή χαραυγή. Χείλη κόκκινα και μέθη αμέτρητης προδοσίας. Ηδονή και οδύνη. Θάνατος σαν βαθύς καπνός που θα διέλθει εράσμια ματωμένος με τον Σταυρό αυτό που μου βάσταξες. Όχι μονάχα δικός μου, και δικός σου. Θα σμίξουν οι θάνατοι μας. Στον αέναο θόλο του Θείου...

Η Φυλακή της Οδύνης

Τρεμιάζω εδώ στο σκοτάδι. Το φως μου παραμένει εντός μου. Τεθλασμένες γραμμές ηδονής βαθιά υφέρπουν στα χείλη μου. Καταδίκη ο θάνατος. Πονούν και πάλι, σμίγουν τα χέρια μου. Ιμάτια ρίχτηκαν χάμω, ανήλεα, να δείξουν την φρίκη απέναντι στην έκσταση. Δίκη ανθρώπινη στα χέρια, καταιγίδα οδύνης στην καρδιά μου. Ξέφρενα όρια. Αναστεναγμός λυγώνει το στήθος μου. Πειρασμός αλώβητος. Κάποιο χέρι με σπρώχνει. Ένα παντοδύναμο χέρι με ωθεί στην ηδυπάθεια. Κάθομαι λυπημένη με βρεγμένο το κορμί μου από διάττοντες αστέρες. Στα μάτια μου θαρρείς βλέπεις να παρελαύνει η αγάπη, με χιλιάδες βάγια να υμνούν το πέρασμα μου. Ιαχή έρωτος, πόθου αλώβητου. Να χιμάει πάνω μου, να με ναρκώνει με εκείνο το κρασί στο άγιο δισκοπότηρο, το αίμα μου φωτιά. Η σάρκα μου άρτος στα χέρια του. Θανατηφόρο άγγιγμα. Ωστόσο με εφίλει. Νιώθω τον πόνο, σαν καημό βαθύ της δίνης. Φαρμακερή γλυκάδα μα και άφεση. Στα μαλλιά μου τώρα στάζει χείμαρρος νούφαρων. Τριγύρω μου οι σκέψεις. Ύμνοι θεόσταλτοι, προσευχές, φτερά, καρδιοχτύπια. Καμπάνες αντηχούν την μορφή μου. Λειτουργία απέραντη το σώμα μου, που αν βυθιστεί κανείς θα χαθεί για πάντα σε μένα. Θα βρει την αγάπη σαρκωμένη στα σπλάχνα μου, ματωμένα τα χείλη από την δίνη του κόσμου, και στον θόλο της όψης μου ζωγραφισμένο μυστήριο. Το νιώθω. Ναι. Κατεβαίνει ο θεός μέσα μου. Μου φυσάει την δίνη. Ανάσταση προσμένω. Θάνατος άφεση. Φως εκ φωτός. Ακούω φωνές. Τώρα συνεχίζεται το Θείο Πάθος της προσμονής. Με βάρη στα χέρια μου να υφαίνουνε χρυσές γραμμές στο σκοτάδι αυτό της ειρκτής μου. Θεέ μου, μην με εγκαταλείπεις. Άφησε με να έρθω μαζί σου.

Εράσμια Μαστίγωσις

Θεόπνευστη μορφή. Άχραντο κάλλος. Υπερκόσμια πλάση εγώ.
Περίγελος των άφθαρτων και άφθαστων ονείρων και επιθυμιών.
Κόκκινη πορφύρα σαλεύει, τυλίγει το κορμί μου ολάκερο. Βυθίζεται
εντός μου, το κόκκινο. Μοιάζεις στης Δύσης το κάλεσμα. Χίμαιρα
Έρωτος με ακάνθινο στεφάνι ρόδων να αγνάντευε στην χαίτη μου.
Τα ρόδα ζωντανεύουν, απλώνονται, σκορπούν αιθέριο άρωμα.
Εκείνη την τριανταφυλλένια μέθη που όταν πλαγιάσει κανείς δίπλα
μου, μπορεί να ξεγλιστρήσει απλόχερα. Τα μάτια των ρόδων με
κοιτάζουν με έκσταση. Γλυκιά όψη κατεβαίνει ως τους υμένες μου.
Ριγεί το δέρμα μου. Ωστόσο γίνεται πόνος. Ματώνει ο άκανθος το
δέρμα μου, με δίνη. Αίμα σαρκώνει φαρμάκι στα χείλη μου. Ναι,
Ιέρεια αυτόφωτη, Αγάπης και Ηδονής. Ματώνω. Με ματώνουν τα
χέρια τους. Οι πράξεις του. Το βλέμμα. Όπου και να με αγγίξεις
πονώ ως το πιο βαθύ σημείο του σώματος μου. Οδυρμός ξεκινά.
Θείο μαστίγωμα. Καρδιά ματώνουν το σώμα χιλιάδες. Δάκρυα που
γίνονται ύδωρ. Ποτίζουν το χώμα, βλασταίνουνε και άλλα
λουλούδια. Κάθε χτύπος και μια ματωμένη αγάπη. Κάθε στάλα και
μια περασμένη στιγμή. Βρέξε Θεέ μου, απάνω μου να σμίξω τις
στέρνες των Θείων δακρύων μου, με την Αγία Συμπόνοια σου. Να
γίνουμε ποτάμι απέραντο, να βυθίσει αγέρωχα την πλάση σου,
κόσμε. Να βυθιστείς γοργά μέσα μου, ωστόσο να γένει έκρηξη
ύμνων. Σμιλεύεις τώρα απάνω με το ύδωρ σου, τις πληγές μου. Με
αγγίζεις, Ω ναι! Με θωπεύεις ακόμα και τώρα στον αβάσταχτο
πόνος. Μην με εγκαταλείπεις. Κράτησε με σφικτά στο απέραντο φως
και την άβυσσο...

Από τον Γολγοθά προς την Άφεση

Βαρύς ο Σταυρός της Ηδονής. Ασήκωτος πόνος. Οδυρμός συνοδεύει το πέρασμα. Το Άγιο ξύλο, της θυσίας μου σε σένα Ποιητή της πλάσης μου, ακράδαντο, απέραντο... Σε κουβαλώ μέσα μου και πάνω μου. Ναι σε ποθώ, όσο τίποτα στο φως και στο σκοτάδι. Γιατί φως από το φως σου. Εγώ είμαι το φως του κόσμου. Λάμψη που φωτάρει την μορφή μου ολόκληρη. Έκσταση θεία. Κάλεσμα παράφορα για αέναη άφεση. Συνεχή προσευχή. Και οποίος ακολουθήσει το βήμα μου, όπως και τώρα στον ανήφορο σου, Αγάπη, μετέωρος θα ρθει, στο σκοτάδι και τον ήλιο. Ματώνει το σύρσιμο τα άκρα μου. Μητρικός σπαραγμός λιγώνει ακόρεστα τα σωθικά μου. Ζωή μπροστά. Θυσία στο φως της Ηδονής ελαύνει. Σύντομα θα γίνω ένα μαζί σου, στο μαρτύριο αυτό που περνώ. Θα καρπίσεις κι άλλο μέσα μου φως. Θα με λούζεις με χιλιάδες άστρα, ήλιους και σύμπαντα. Έναν ολάνθιστο γκρεμό που θα βυθίζεσαι κάθε στιγμή εντός μου. Προχωρώ κι ας πονώ με εσένα απάνω μου. Θάνατος να γίνω να ασπρίσει ο τόπος από το κάλλος μου. Με έναν απόκρημνο αισθησιασμό στην όψη μου, που συνεπαίρνει τα πλήθη. Το πρόσωπο μου σκουπίζει στην σινδόνη, ο Χρόνος. Να απαλύνει για λίγο την καρδιά μου. Να ξαποστάσει το Πάθος. Να μουσκέψει με το αίμα μου, τον αλαβάστρινο κόσμο. Προχωρώ. Και προχωρώ. Μην σηκώνεις το βάρος μου, Άγια Όνειρα. Μπορώ για σένα και τον κόσμο, να σέρνομαι σαν όφεις στον βράχο μου, να λικνίζομαι και να ποτίζω με Πειρασμό το μυαλό. Όχι, εγώ μερτικό μόνο φως και αγάπη σκορπάω. Όχι με προδοσία στα χείλη που μάτωσαν το δικό μου δέρμα. Φθάνω. Στον κόρφο σου. Να μπηχτώ βαθιά μέσα σου, με πόνο κι ηδονή πια. Ωσότου να γίνω ένα μαζί σου, Πλάστη της φύσης μου...

Σταύρωση

Μετάληψη. Μέσα στο θορυβώδες θρόισμα. Λίκνισμα αισθήσεων εντός μου τελούν μυστήριο. Η ανάσα γίνεται φλόγα. Κτύποι καρδιάς συλλαβίζουν την ωδή της αγάπης.

Ακέραια μεταλαμβάνω τον οίνο της ηδονής. Ύμνοι θυμίζουν το πέραςμα που άλλοτε φάνταζε σκέψη μονάχα. Μακάβρια γλιστρώ στην χλαίνη σου φως. Μου φτάνει, μου αρκεί μονάχα το όσιο που πλαγιάζει στην ουσία του συν. Εκείνο το συν που που στάζει χαραυγή. Που στάζει έκσταση. Σαν λυγμός στα σωθικά συνεπαίρνει τους πάντες.

Ναι δεν είναι μετάληψη σώματος και αίματος. Είναι δροσερό φαρμάκι που τρέχει μέσα στις φλέβες και ξεσπά σαν θρήνος στα μάτια. Οδύνη στα χείλη για εκείνα τα τραγούδια που θυμίζουν τις στιγμές.

Αγγίγματα ολάνθιστα, μυρωμένα. Δεν μαδώ τους ανθούς που βλασταίνουνε στους υμένες μου. Να βλέπω την όψη της Άνοιξης φορά στη φορά πάνω μου. Κι αν κάποτε τα κορμί μου συλλάβει στον οίστρο της, την αιωνιότητα, θέλω να μοιάζει μυστήριο.

Και τεθλασμένες γραμμές στο πινέλο βάζουν σε ευθείες το φως. Λευκό κρίνο που μαραίνει απ' το φαρμάκι. Κι μια έρημος η αιώνια κατάρα. Άφες αὐτοῖς ἄφες αὐτοῖς ἄφες αὐτοῖς που λυγίζουν από το πάθος, κι ας μην έχουν πολλά. Δεν γνωρίζουν τι κάνουν. Η καταιγίδα αυτή αφού ξεκινήσει ποτέ δεν τελειώνει.

Ω ανελέητο φως. Είμαι φλόγα στο καντήλι. Κι αν με αγγίξει κανείς, θα γίνει φλογέρα στο κάδρο της νύχτας. Το ξέρω.

Και εκεί στις ιερές συνδόνες της κλίνης του κόσμου, χαράζει ο έρωτας. Μονάχα εκεί καρπίζει, νωπεύει. Όπως στον θάνατο. Κι αν περάσει ο ανεκπλήρωτος χρόνος, παγώνει για πάντα.

Διψώ. Απάνω στο στερέωμα διψώ. Ύδωρ ή γάλα; Το χώμα δροσίζει τις ρίζες μου. Είναι ποτισμένο με μενεξεδένιο, αγνό και παρθένο φως. Με ευλάβεια ανοίγω τα χείλη μου. Στερνή φορά. Ασέληνη νύχτα. Δεν έχω φτερά. Μονάχα στεφάνι με κόκκινα και ακάνθινα ρόδα στην χαίτη. Και μια πορφύρα κρεμασμένη στην ράχη μου. Νιώθω ότι γεννιέμαι και πεθαίνω ανάπαλι.

Διψώ. Δώστε τα δάκρυα να πιω. Θα στάξει νέκταρ από το στήθος μου. Ο αιώνιος θεϊκός στεναγμός. Δεν φοβάμαι. Ιέρεια της Ηδονής που σταυρώνομαι πάντα στο ξύλο της άφησης.

Λιγοψυχώ σα δροσερό κρίνο στον θολό του ουρανού που έπλασε ο ήλιος.

Μόλις βραδιάζει σκεπάζω το κορμί μου με σάβανο. Ναι η ηδονή του θανάτου. Τα άστρα κρύβονται. Μονάχα εσύ, Αποσπερίτη μου, σμίγεις τις νύχτες μαζί μου κάτω από αυτό το σάβανο. Κι εκεί αρχίζει πάντα η αιωνιότητα. Αφού γίνομαι άστρο. Κόκκινο άστρο.

Ανατρίχιασμα. Ανυπαρξία. Αγαλλίαση. Σύσπαση. Με την σπορά κάθε νύχτα έτοιμη. Να φυτρώσει αγίασμα. Να ραντίσω με απόσταγμα την πλάση του κόσμου. Και στον βράχο μου, φωλιάζω τα όνειρα. Μονάχα ψαλμούς και θρήνους αγάπης.

Τα άστρα; Κι αυτά τρέμουν στην όραση. Δεν πρέπει να χαθεί η αγάπη. Γυρνούν και με πλένουν ολάκερη με αστρόνερα στα ποτάμια της Ποίησης.

Κι οι σταγόνες κάτω στο χώμα ποτίζονται κι αυτές απ'την πλύση μου. Θα κρατήσω για πάντα αυτό το άρωμα στα Άγια των Αγίων. Θα γίνομαι για πάντα κόκκινη θάλασσα. Ζωντανή με βαθύ αναστεναγμό, πορφυρό από ηδονή...

Με σώμα και αίμα δικό μου να δοθώ ολόκληρη στην οικουμένη του Αγίου Δισκοπότηρου. Μετάλαβε. Θυσία εγώ ηδονής. Ιέρεια Αγάπης, Θωπείας. Αγαπώ και αγαπιέμαι. Στον Σταυρό της αέναης άφησης...

Τετέλεσται. Έγινα ένα μαζί σου. Πνοή στην πνοή σου. Φως στο φως σου. Ωσάν τον ουρανό που σμίγει με την θάλασσα. Απέραντο όνειρο. Που θα έρθει στο κόσμο, να τινάξει σε ημέρες τρεις, τον βαθύ αναστεναγμό της έκρηξης μας...

Θρήνος Εφηδόνιος

Κάποτε θα ανοίξω τα σκέλια μου, να δεχθώ την βροχή. Όντας ολάνθιστος γκρεμός το σώμα μου. Να συλλάβω, να γεμίσω λουλούδια την πλάση.

Ανοιξιάτικη πομπή μύρων. Ναι σήμερα ήρθε η μέρα αυτή. πάνω μου. Ήρθε η ώρα. Βρέχεις απάνω μου ουρανό μου, χωρίς αντίκρουσμα. Ναι. Έαρ γλυκό, ανθηρό και πάναγνο κρίνο, δύνει το κάλλος μου. Φως των οφθαλμών αυτών που με πόθησαν, χάνομαι. Κοιλοπονά η θάλασσα από τον πόνο, σαν να με ξαναγεννά και πάλι. Σφάζουν τα σωθικά και οι καρδιές που με είδαν έτσι. Με λαχτάρησαν σαν ιερή πληγή, σαν όργανο σάρκινο, τρελό κι αγιάτρευτο. Με δάκρυα γεμάτα τα πελώρια μάτια μου γεμίζω την πλάση με ήλιο. Ναι απέραντη νάρκη ο έρωτας σου μαζί μου. Κάποια πουλιά θρηνούν μελωδικά τον θάνατο. Ανοίγουν τα φτερά τους και ξετινάζουν χρώμα ελπίδας. Θα ανοίξω και τους δρόμους που μου έφραξαν οι αντιστάσεις. Μου έρχεται από τον θρήνο αυτό να σκορπίσω με το ολόγυμνα τυλιγμένο κορμί μου, στέφανα και ρόδα και πολύξερους πόθους κι αγάπης μυστικά. Μην κλαίς, Θεέ μοναδικέ μου. Η καρδιά μου ματώνει από την ηδονή που τώρα αργοπεθαίνει. Άγρια και έκφυλα η οδύνη χαράζεται στα παγωμένα χείλη μου. Κρασί με ραντίζεις, με ύδωρ και αίμα, μύρα ευσπλαχνικά κι απόκοσμα, όλο το σώμα μου. Ναι είμαι νεκρή. Γυρίζω στους μυστήριους τάφους. Τα βλέφαρα μου φορτωμένα από φιλιά ναυαγούν πλέον στο απέραντο φως. Κι η ηδονή καρπίζει στην γης το χρώμα την αγάπη μου. Χάθηκα πια. Κρύφτηκα στην φυγή του κορμιού ανασαίνω. Τα άστρα έγειραν κι αυτά απάνω μου να σμίξουν αιώνια... Σε περιβάλλω ουρανό μου. Δίπλα σου, πάντα βλέπω την αναπνοή του πόθου σου... Ιερός οδυρμός γύρω μου. Ψαλμοί αγγελικοί, αμέρωτοι. Θωπεία οδύνης. Νέφαλα τρέχουνε στον ουρανό. Κατεβαίνουν αθόρυβα. Σκοτεινιάζουν το σύμπαν. Κι ο ήλιος μονάχα με ζεσταίνει. Το αιώνιο, παναρμόνιο φως. Γάλα και μέλι η μορφή μου, νεκρή και υπερχαλλη. Οσμή λιβάνου, με πληγές κερωμένες στην θηλυκή μου σάρκα. Και ακούω πάντα. Το καρδιοχτύπι όλων των πραγμάτων. Μετέωρη ανάμεσα στο σμίξιμο του θεϊκού φωτός μαζί μου και στο απέραντο σκοτάδι που καλούμαι να νικήσω. Εγώ η γη, η μεγάλη μητέρα. Η ακόλαστη Άνοιξη, που άνοιξα τις λαγόνες μου, ωσότου ήρθες εσύ φως θεϊκό μου και σμίλεψες μέσα από τον θάνατο μαζί μου το Πάθος...

Ανάσταση

Με την Αγία αίγλη ενός ηδονικού θαύματος γεννήθηκα. Η αγάπη και εγώ ξαναγεννήθηκαμε μαζί την ίδια μέρα, νικώντας την δίνη. Ανέστη η μορφή μου εκ νεκρών. Και ένα πελώριο υπέρκοσμο φωτοστέφανο λάμπει γύρω από τα ολόμαυρα, ηδονικά και υπέρκαλλα μαλλιά μου. Λάμπει πια και μέσα στην καρδιά μου με σένα, Θεέ μου, μπηγμένο στους υμένες μου. Ασημένιο χάδι φεγγαριού αληθώς το μαρτυρά στην πλάση. Τα χέρια μου σμίγουν το φως. Καρπίζω, ω ναι, την θεία χάρη μου. Είμαι θρησκεία. Και ότι νιώθω είναι Θεία μετάληψη αυτών που ακολουθούν μόνο εμένα στο φως αυτό. Αχάραχτη γαλήνη κοιμάται μέσα μου πια. Μεγαλόπρεπη, φαντάζω. Ολόλευκη με μισόγυμνο το στήθος μου να τρέχει αγάπη άσπιλη κι αγνή. Κρίνα γέρνουν απάνω μου. Κόσμοι σιγής, φωτός και αρμονίας -γεμάτοι Θεό- κατοπτρίζονται και αγναντεύουν στα νερά των ματιών μου. Χύνεται στις λίμνες με ανοιγμένα φτερά και τραγούδια λευκά. Με φλογέρες να επωάζουν στους πόρους της νύχτας. Ναι είμαι λευκή. Γλυκιά χαραυγή. Λευκή σκόνη ιδέας. Πληγώνω με μάγια τα μάτια σου, κόσμε. Να με θυμάσαι για πάντα. Αλαβάστρινο εικόνισμα στα ιερά σου. Βαθιά μέσα σου ρέω την Ποίηση. Προσευχή στα χείλη σου να γίνομαι, για το απέραντο φως, κόσμε μου, που σκορπώ στο σκοτάδι σου. Τον μεγαλύτερο ήλιο σου που στάζει πανάγια και άδολα, σα φλόγα θαρρώ, ολάκερα την λάμψη του...

~*~